

**РЕПЛИКА ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
НА ПОДНЕСАК СЕКРЕТАРИЈАТА НА ОСНОВУ ПРАВИЛА
33(Б) ПРАВИЛНИКА У ВЕЗИ СА ЗАХТЕВОМ ВОЈИСЛАВА
ШЕШЕЉА ДА ПРЕТРЕСНО ВЕЋЕ ДОНЕСЕ ОДЛУКУ
О ФИНАНСИРАЊУ ОДБРАНЕ**

I Увод

У складу са правилом 126бис Правилника проф. др Војислав Шешељ од Претресног већа III (у даљем тексту: Претресно веће) тражи одобрење за подношење Реплике на Поднесак Секретаријата.

У складу са правилом 127 Правилника проф. др Војислав Шешељ од Претресног већа тражи продужење рока за подношење Реплике, јер обимност Поднеска Секретаријата и проблем поштанског саобраћаја представљају оправдане разлоге. Познато је да се правни саветници проф. др Војислава Шешеља због нерешеног питања финансирања одбране налазе у Београду и да по усменим налозима проф. др Војислава Шешеља сачињавају текстове његових захтева и поднесака и да их поштом шаљу из Београда у Хаг. Када се најбржом поштом пошаље писмо потребно је неколико дана да се пошиљка испоручи, па се тек након прегледа у Притворској јединици у Шевенингену предаје проф. др Војиславу Шешељу да би он предао Секретаријату.

Дакле, обиман број прилично конфузних ставова Секретаријата у вези финансирања одбране проф. др Војислава Шешеља захтева више времена за анализу и сачињавање Реплике, те представља оправдани разлог за одобравање продужења рока. Свакако је оправдани разлог и проблем поштанског саобраћаја.

Проф. др Војислав Шешељ за сваки случај, овом Репликом унапред, тражи и одобрење за прекорачење броја страна у односу на ограничење које је прописано Упутством о дужини поднесака и захтева, под условом да се ово Упутство примењује у односу на реплике на одговоре и поднеске Секретаријата (Секретаријат није страна у поступку). Ваљани разлог за прекорачење дужине

Реплике налази се у чињеници што се Реплика даје на Поднесак Секретаријата који има 30 страна и 38 страна додатака и што је потребно да се пре почетка претреса дефинитивно реши питање финансирања трошкова одбране. Дакле, вероватно је напослетку сазрела свест о неопходности коначног решавања овог питања и да је ради тога потребно да се пред Претресним већем изнесу сви аргументи.

Дана 19. јула 2007. године проф. др Војислав Шешељ је примио „Поднесак Секретаријата на основу правила 33(Б) Правилника у вези са захтевом Војислава Шешеља да Претресно веће донесе одлуку о финансирању одбране“ на коме се налази датум 29. јун 2007. године (у даљем тексту: Поднесак). У Поднеску Секретаријат износи своје коментаре на „Захтев проф. др Војислава Шешеља да Претресно веће III донесе одлуку о финансирању одбране у складу са Статутом“ од 14. јуна 2007. године (у даљем тексту: Захтев), односно понавља своје ставове о којима се и судска пракса у овом предмету негативно изјаснила.

II Оспоравање ставова Секретаријата из Поднеска

Ради прегледности проф. др Војислав Шешељ ће у овој Реплици своје ставове да износи с позивом на одговарајући број параграфа из Поднеска Секретаријата.

У параграфу 3. Поднеска Секретаријат тврди да се 23. фебруара 2003. године проф. др Војислав Шешељ предао Међународном суду. Истина је потпуно другачија. Проф. др Војислав Шешељ је одмах по пријему оптужнице обавестио јавност да ће, пошто заврши унапред планиране послове, 24. фебруара 2003. године добровољно да дође у Хаг. Сви одавно знају да се проф. др Војислав Шешељ никада није плашио Хага, већ да је више пута позивао Тужилаштво да се изјасни да ли им је он осумњичен и да ли постоји нека тајна оптужница против њега. Одговор је био да немају ништа и да није ни осумњичен, нити да је подигнута нека тајна оптужница. Једном је тражио и да му се омогући да посети притворене Србе у Хагу. Посета није одобрена, јер је наводно он опасност за Краљевину Холандију. Дакле, он се није предао, него је добровољно дошао, а ту разлику Секретаријат не жели да примети, јер суштински и не поштује презумпцију невиности.

Када већ Секретаријат то помиње, онда мора да се зна да од тада постоји и дуг Секретаријата, јер ево пет година није платио трошкове проф. др Војиславу Шешељу за авионску карту на релацији Београд – Хаг. Да се проф. др Војислав Шешељ предао, како то Секретаријат тврди, онда он не би ни имао трошкове

авионске карте. Да је била у питању предаја, онда би сигурно то било на некој локацији која не проузрокује личне трошкове проф. др Војиславу Шешељу. Дакле, проф. др Војислав Шешељ је добровољно дошао у Хаг и овом Репликом подсећа Претресно већа да му МКСЈ већ пет година дугује на име трошкова авионске карте за 24. фебруар 2003. године на релацији Београд – Хаг.

Међутим, то истовремено доказује да се према проф. др Војиславу Шешељу поступа са безграничном мржњом, а не само са позиција негирања презумпције невиности. За већину оптужених МКСЈ је имао значајне трошкове пребацивања у Хаг, а када је у питању проф. др Војислав Шешељ нису у стању не само да признају, него не желе ни да уваже чињеницу да су до оптуженог проф. др Војислава Шешеља дошли уз најмањи могући трошак - цена једне авионске карте на релацији Београд – Хаг. Време је показало да МКСЈ није задовољан чињеницом да је проф. др Војислав Шешељ добровољно дошао у Хаг. Стиче се утисак као да су изненађени, јер изгледа и нису били озбиљни приликом подизања оптужнице. Просто је невероватно. Тражили су проф. др Војислава Шешеља. Добили проф. др Војислава Шешеља и опет незадовољни, до очаја који повремено прераста у бес.

Дакле, и један најобичнији евро који би се признао на име трошкова доласка у Хаг и признало право проф. др Војиславу Шешељу на рефундацију, Секретаријат није у стању да призна, јер за и ту најбезазленију исплату постоје тешке, очигледно менталне сметње. На овом примеру се јасно види безгранична мржња са којом се наступа према проф. др Војиславу Шешељу.

У параграфу 5. Поднеска Секретаријат наводи одлуку Претресног већа од 9. маја 2003. године којом је проф. др Војиславу Шешељу на силу додељен бранилац у приправности. Одлука је донета на захтев Тужилаштва од 28. фебруара 2003. године. Значи, четвртог дана притвора Тужилаштво је тражило да се на силу додели бранилац, што довољно говори о томе како је замишљено да се води овај поступак.

Ова одлука је два пута поништавана од стране Жалбених већа и то 20. октобра 2006. године и 8. децембра 2006. године. Ваљда се још увек није заборавило да је пуне четири године проф. др Војислав Шешељ правним средствима штитио своје право на самозаступање и успео да му се то право призна.

Секретаријат истиче да му је Претресно веће наложило да проф. др Војиславу Шешељу додели браниоца у приправности са списка бранилаца квалификованих

да заступају осумњичене и оптужене слабог имовног стања. Мада је то у наведеној одлуци другачије написано, за ову Реплику је важно да је 9. маја 2003. године Претресно веће одлучило да је проф. др Војислав Шешељ слабог имовног стања и да интереси правде налажу да му се додели бранилац по службеној дужности који би се називао браниоцем у приправности.

С обзиром да у свом Поднеску Секретаријат тврди да никада није прекршио ни једну одредбу Статута, Правилника или било ког другог општег акта који се примењује у МКСЈ, никако не може да се схвати како су то 9. маја 2003. године Претресно веће и Секретаријат дошли до закључка да је проф. др Војиславу Шешељу неопходан бранилац у приправности ради пружања помоћи приликом вођења одбране и да је он слабог имовног стања?

Судећи према неким другим одлукама Секретаријата изгледа да се од 9. маја 2003. године до данас изузетно поправио материјални положај проф. др Војислава Шешеља. Мада се не наводи како и колико се поправио материјални положај проф. др Војислава Шешеља, мора да се примети да Секретаријат и данас када одбија Захтев проф. др Војислава Шешеља инсистира да је потребно да проф. др Војислав Шешељ у потпуности прикаже свој материјални положај и положај своје породице. Према мисаоном процесу који је одлучујуће утицао на текст Поднеска Секретаријата произилази да је проф. др Војислав Шешељ за пет година притвора стицао средства, радио, био на тржишту и стекао богатство које превазилази паушалне износе који се признају на име одбрана. Врло мало је потребно да би се закључило у Секретаријату да је проф. др Војислав Шешељ за пет година притвора толико зарадио да би могао да плати одбране и другим лицима која се налазе у притвору.

Изгледа да 9. маја 2003. године није постојала обавеза проф. др Војислава Шешеља да прикаже своје материјално стање, јер је тада важила презумпција да је проф. др Војислав Шешељ лошег материјалног стања. Оно што посебно данас забрињава је да је и тада све то рађено у интересу правде, као што се и данас за сваку реченицу Поднеска Секретаријата тврди да је заснована на интересу правде.

Ако је проф. др Војислав Шешељ у добром материјалном положају, а на ту тему Секретаријат шаље инсинуације, тврдњом о његовом „евентуално“ лошем материјалном стању, онда се поставља питање да ли ће неко из Секретаријата да одговара за ненаменско трошење средстава пореских обвезника која су преко

Уједињених нација исплаћена на силу додељеним браниоцима у предмету против проф. др Војислава Шешеља. Интерес правде и лоше материјално стање оптуженог су два кумулативна услова, а то значи да су оба била испуњена 9. маја 2003. године.

Шта се умеђувремену десило са та два услова? Два пута су Жалбена већа утврдила да није постојао интерес правде да се на силу доделе браниоци у приправности и браниоци, а Секретаријат и данас сматра да није утврђен „евентуално“ лош материјални положај проф. др Војислава Шешеља. Дакле, једини основ на основу кога су додељени браниоци користили средства пореских обвезника преко Уједињених нација у предмету против проф. др Војислава Шешеља су биле одлуке Претресних већа, а све те одлуке су поништене као незаконите. Ко ће да изврши накнаду штете која је проузрокована незаконитим одлукама? Како онај ко је доносио незаконите одлуке и онај ко је незаконито вршио исплате средстава пореских обвезника преко Уједињених нација може и даље да се позива на законитост свог рада и колико озбиљно могу да изгледају његови наводи у Поднеску Секретаријата? Како може да се верује у озбиљност аргументације онога за кога постоји толико доказа да је преварио?

У параграфу 9. Поднеска Секретаријат наводи да је проф. др Војислав Шешељ 19. новембра 2003. године поднео изјаву о имовном стању. Ту изјаву је поднео зато што је она представљена као услов за исплату трошкова неопходних за финансирање његове одбране, а поводом захтева који је проф. др Војислав Шешељ уредно поднео. Секретаријат тврди да је тада први пут покренута прелиминарна истрага ради утврђивања слабог имовног стања, па још се додаје „за случај да затражи да му се додели бранилац“. Међутим, шта да се ради када се има у виду да је два месеца раније, 5. септембра 2003. године, на силу додељен бранилац у приправности Александар Лазаревић и нарочито да је против одлуке од 9. маја 2003. године и одлуке од 5. септембра 2003. године проф. др Војислав Шешељ већ водио поступак?

Проф. др Војислав Шешељ од почетка инсистира да се сам брани, а од 19. новембра 2003. године Секретаријат наводно води прелиминарну истрагу ради утврђивања слабог имовног стања, па још се додаје „за случај да затражи да му се додели бранилац“? Колико је познато та прелиминарна истрага се врши на основу захтева, а не на основу „претпостављеног захтева“ који би могао да се поднесе

евентуално кроз шест година или да се никада не поднесе?

У параграфу 12. Поднеска Секретаријат наводи да је 16. фебруара 2004. године у предмету против проф. др Војислава Шешеља заменио Александра Лазаревића са холандским адвокатом Ван дер Спулом. Проблем Секретаријата је што тога дана Ван дер Спул и није био на списку адвоката које води секретар по правилу 45(Б) Правилника. На тај списак Ван дер Спул је дошао тек новембра 2004. године. Ово су све општепознате чињенице. Ето како Секретаријат „законито“ обавља своје дужности. У свакој реченици Поднеска Секретаријата налази се толико опасних констатација које чак дезавуишу и Претресна већа која поверују у оно што Секретаријат напише. На тај закључак наводи искуство.

У скоро свим параграфима до параграфа 27. Поднеска Секретаријат наводи своје интерпретације наметања бранилаца, за шта су Жалбена већа одлучила 20. октобра 2006. године и 8. децембра 2006. године да је незаконито, и да је све захтеве проф. др Војислава Шешеља за финансирање одбране Секретаријат одбијао, јер није поднео захтев да му се додели бранилац. Просто невероватно. Проф. др Војислав Шешељ води поступке да би сачувао своје право да се сам брани, а Секретаријат одговара да ће плаћати трошкове одбране ако проф. др Војислав Шешељ затражи да му се додели бранилац по службеној дужности? Наравно, све то Секретаријат ради у интересу правде и ради обезбеђења услова за фер и правично суђење, уз стално понављање да Секретаријат све ради по закону?

У параграфима од 28 до 38. Поднеска Секретаријата даје се скраћена хронологија од 8. децембра 2006. године до 14. јуна 2007. године са навођењем неких погодности око услова за припремање одбране. Наравно, и ови наводи о наводно погодностима су селективни. Доказ за то је што у додатку свог Поднеска Секретаријат доставља смернице и своје писмо заведено под 17. новембар 2006. године. Зашто Секретаријат није доставио своју одлуку-писмо од 7. децембра 2006. године и 19. децембра 2006. године и изјаве правних саветника које су 21. децембра 2006. године потписали на захтев Секретаријата? Ако ништа друго, онда због чињенице да су то акти донети после 8. децембра 2006. године, односно после одлуке Жалбеног већа којом је дефинитивно решено питање самозаступања проф. др Војислава Шешеља. Наравно, проф. др Војислав Шешељ скреће пажњу Претресном већу да у списима код Секретаријата, а сигурно и код Претресног

већа, постоји читав низ захтева и поднесака којима је проф. др Војислав Шешељ тражио у оквиру нормализације услова за припрему одбране, да се региструју, односно код Секретаријата евидентирају сви чланови његовог Стручног тима који му помажу у припреми одбране, затим споразум којим се они обавезују да неће обелодањивати поверљиве информације, да се дозволи проф. др Војиславу Шешељу да прима чланове Стручног тима у посету у Притворској јединици и да му се признају три правна саветника. Све то је Секретаријат одбијао или забрањивао од 24. фебруара 2003. године до 21. децембра 2006. године.

Само ради илустрације наводи се да у одлуци-писму од 7. децембра 2006. године секретар гарантује:

„1. Господин Вучић, г. Красић и г. Јерковић се прихватају као Ваши званични правни саветници. Уз то, одобрава им се привилегована комуникација с Вама, што ступа на снагу одмах. С тим у вези примењиваће се сва меродавна правила и прописи, укључујући Професионални кодекс бранилаца.

2. Секретаријат ће покрити извесне разумне трошкове Ваше одбране, укључујући плаћање накнаде за координатора предмета.”

Дакле, на основу ове одлуке од 7. децембра 2006. године правни саветници су 21. децембра 2006. године Секретаријату дали изјаве, доказе о правној квалификацији и да нису осуђивани и у децембру 2006. године, марту 2007. године и у мају 2007. године посетили проф. др Војислава Шешеља у Притворској јединици и остварили привилеговану комуникацију у својству правних саветника проф. др Војислава Шешеља који се сам брани. Дакле, после 8. децембра 2006. године више не може бити спорно да су наведена лица чланови тима одбране коју води и којом руководи проф. др Војислав Шешељ.

Да је то тако јасно је из одговора на нека питања која се неминовно намећу. Кома се омогућава привилегована комуникација са оптуженим у притвору у Притворској јединици Уједињених нација? Ко је у обавези да се придржава Професионалног кодекса бранилаца? Кома Секретаријат нуди легитимације као члановима тима одбране? Као додаток одлуке-писама Секретаријата од 19. децембра 2006. године Секретаријат је доставио обавештење и њиме одредио привилеговану телефонску линију:

„Препоручујемо Вам да као свој привилеговани број одредите број у канцеларији Вашег правног сарадника Славка Јерковића”.

Дакле, у децембру 2006. године Секретаријат је признао и евидентирао састав тима који помаже у одбрани проф. др Војиславу Шешељу који се сам брани. Правни саветници су од децембра 2006. године посећивали проф. др Војислава Шешеља у Притворској јединици као свог шефа тима одбране, а не као правни саветници неког адвоката који брани оптуженог проф. др Војислава Шешеља, а тај адвокат их је послао да донесу нешто проф. др Војиславу Шешељу у Притворској јединици.

У недостатку можда адекватнијих речи користе се речи „привилегована комуникација“ за комуникацију између проф. др Војислава Шешеља и његових правних саветника, а то је у суштина „интерна комуникација унутар тима одбране“, која по својој природи није јавна ствар.

Секретаријат је навео да је одлука-писмо од 7. децембра 2006. године измена и допуна дописа Секретаријата од 17. новембра 2006. године. Лако је да се закључи шта је измењено и допуњено. За ову Реплику је важно оно што није промењено у допису Секретаријата од 17. децембра 2006. године, а то у оквиру:

- „Аргументи Секретаријата у вези с начелима за пружање могућности“ гласи:

„Секретаријат такође примећује да сте одлучили да се сами браните, чиме сте се одрекли права да Вас заступа бранилац и прихватили ограничења која Ваше самозаступање може да подразумева док сте у притвору“.

- „Могућности које сте досад тражили“ под а) гласи:

„Секретаријату је јасно да Ви сами себе заступате и да стога Ваши сарадници нису Ваши браниоци“.

Дакле, извесна ограничења самозаступања о којима говори Секретаријат могућа су само у оном делу где се као узрок појављује чињеница да је проф. др Војислав Шешељ у притвору и да претежно активности уобичајене за одбрану он може да припрема и врши у притвору. Браниоци су увек лица на слободи која у оквиру свог професионалног ангажмана стичу средства и врше делатност пружања правне помоћи другим лицима. Као браниоцима њихова активност није ограничена у простору и у томе се огледа специфичност када се оптужени у притвору сам брани, јер све активности може да предузима у Притворској јединици и судници и то је та врста ограничења самозаступања. Други важан моменат је да ни тада Секретаријат сараднике није третирао да су браниоци, а самим тим нису ни морали да испуњавају услове за браниоце.

У тимовима одбране које формирају адвокати као браниоци нису сви чланови тима адвокати. Како ће да изгледа тим одбране зависи од шефа тима, а то је увек лице које је бранилац-адвокат. То је пракса и у МКСЈ. Остали чланови тима одбране се бирају према захтевима шефа тима. Само шеф тима одбране мора да испуњава услове да би био бранилац пред МКСЈ.

Проф. др Војислав Шешељ је шеф свог тима одбране. Он је једино овлашћен да одлучује ко ће бити у његовом тиму одбране, јер једино он најбоље зна ко ће најбоље да обави посао који он буде тражио од чланова тима. О томе је проф. др Војислав Шешељ водио рачуна па је за чланове тима одбране који ће непосредно да му помажу у Хагу изабрао три члана од укупно 27 чланова свог Стручног тима који је образовао и који се налази у Београду. Пет година Стручни тим помаже проф. др Војиславу Шешељу у припреми одбране. Наравно, све се ради по налозима проф. др Војислава Шешеља.

Када је одредио правне саветнике за свој тим одбране у Хагу проф. др Војислав Шешељ је водио рачуна да то буду лица која му највише могу помоћи у одбрани. Одредио је три дипломирана правника, од тога један је и адвокат у Београду. У том погледу правни саветници су стручни за оне послове за које проф. др Војислав Шешељ има намеру да их ангажује. Уосталом, у досадашњем току претпретресне фазе ова лица су и доказала стручност, јер су по налогу проф. др Војислава Шешеља урадили више од 300 поднесака и захтева и проф. др Војислав Шешељ је задовољан њиховим радом, што је и најважније када су у питању правни саветници као чланови тима одбране.

На статусној конференцији од 5. јуна 2007. године претпретресни судија је прочитао део писма у коме се налази правни став Уједињених нација, а које је 22. маја 2007. године упућено Секретаријату. Проф. др Војислав Шешељ није добио копију тог писма, али је на статусној конференцији прочитан део писма који гласи:

„...то је уједно и кључни пасус када је реч о овом питању. Дакле, прочитаћу да га полако, како бисте ви добили, како бисте се ви упознали са њим на матерњем језику. Канцеларија за правне послове жели међутим, да нагласи чињеницу да један оптужени који тражи да његови саветници било да је реч о правним саветницима или о истражитељима, то дакле, ти саветници добију накнаду од Трибунала мора да докаже да он не располаже одговарајућим средствима да им сам исплати надокнаду. Тада треба применити методу процене финансијских

средстава оптуженог коју спроводи секретаријат. Уосталом, као што је то нагласило Жалбено веће саветници треба да буду именовани само уколико је секретаријат убеђен да задовољавају оне услове које је он поставио. Као што је то случај са представницима одбране који су надлежни да заступају оптуженог пред судом. Осим тога секретаријат мора да срачуна трошкове оптуженог који се сам брани пре него што их надокнади. Одредбе упутства које се односи на додељивање адвоката оптуженима то је директива 1/14 као и политика секретаријата у погледу финансијских питања ће се применити *mutates mutandis* и на оптуженог који се сам брани. Њујорк је дакле, заузео став који вама иде у корист у том смислу што они кажу да ви, да вашим саветницима суд треба да исплати надокнаду, али да се најпре задовољи следећи услов. Прво, да ви сами нисте у стању да им исплатите надокнаду. Дакле, да не располагете одговарајућим финансијским средствима како бисте им исплатили надокнаду. Друго, ваши саветници морају да задовоље критеријуме који се изискују. Дакле, морају да буду довољно стручни, морају да задовоље деонтолошке критеријуме и уопште дакле, све норме које мора да испуни било који адвокат. Осим тога секретаријат треба да надокнади трошкове, а сада ова тачка није баш најјаснија јер стиче се утисак да се каже да чак уколико ви немате новца ви морате најпре да платите трошкове, а онда се они вама накнадно уплаћују. Овај део није баш најјаснији тако да би било неопходно да се допуни. Било би неопходно да се допуни јер ја не видим како уколико ви не можете да платите на који бисте ви начин стекли средства да платите унапред. Осим уколико не узмете позајмицу код неке банке која би вам накнадно била исплаћена. Дакле, то није баш најјасније и неопходно је да се разјасни”.

Овај правни став се односи генерално на све оптужене који се сами бране. Не прави се разлика између оптуженог који није правно квалификован и оптуженог који је правно квалификован. Ако оптужени није правно квалификован и сам се брани, онда посебна правна квалификација за правне савтнике вероватно и може да буде услов који се поставља ради остваривања интереса правде пред једним судом. Међутим, када је оптужени који се сам брани правно квалификовано лице, онда нема ризика неукости.

Пред Претресно веће се поставља питање да ли проф. др Војислав Шешељ испуњава наведене услове? Дакле, неспорно је да се проф. др Војислав Шешељ сам

брани. Неспорно је да је проф. др Војислав Шешељ универзитетски професор права и да испуњава услове да буде бранилац пред МКСЈ. Значи, проф. др Војислав Шешељ мада је у статусу оптуженог пред МКСЈ истовремено је и правно најкавилификованија особа за пружање одбране пред МКСЈ, што значи да испуњава услов правне квалификације. Проф. др Војислав Шешељ је у погледу одбране као стране у поступку истовремено оптужени, истовремено свој бранилац и истовремено шеф свог тима одбране. Тај статус му је признао Секретаријат након одлука Жалбених већа, а нарочито 8. децембра 2006. године.

У тексту изјаве коју је саставио Секретаријат, а које су 21. децембра 2006. године правни саветници потписали у просторијам Секретаријата и уз присуство овлашћених лица Секретаријата наводи се да су правни саветници сагласни да на захтев проф. др Војислава Шешеља поступају као његови правни саветници у тиму одбране проф. др Војислава Шешеља.

Ваља имати у виду и да Професионални кодекс бранилаца који поступају пред Међународним судом (IT/125 REV. 1) садржи низ релевантних чланова у којима се помињу чланови тима одбране и ништа више од тога. Тако се у оквиру члана 1. Професионалног кодекса у оквиру дефиниција наводи да:

„Тим – бранилац, кобранилац, правни сарадници и сарадници уопште, те друга лица која обављају услуге за браниоца у сврху заступања клијента пред Међународним судом.“

У делу Поднеска Секретаријата под насловом „Оптужени који се сам заступа нема право на правну помоћ“ (параграфи 44 до 57) износе се потпуно неприхватљиви ставови и тумачења. Тако се у параграфима од 50 до 52 износе ставови о системском тумачењу Статута, а сврха је да се докаже да у Статуту пише оно што пише у општим актима који су испод нивоа Статута.

Тако произилази да у тумачењу воље доносиоца Статута, а то је Савет безбедности Уједињених нација, може да се користи оно што је написано у Правилнику о поступку и доказима који су усвојиоле судије МКСЈ, па чак и оно што је написано у Упутству за доделу браниоца по службеној дужности који је донео секретар уз одобрење судија МКСЈ. Дакле, судије и секретар су најадекватнија замена за Савет безбедности. Судије и секретар боље знају од Савета безбедности шта је написано у Статуту. У оквиру логике системског тумачења произилази да Статут и није био потребан, јер секретар је и пре седнице Савета безбедности знао

шта би могло све да се напише у Статуту, а нарочито шта је изостављено из Статута.

Наведени Правилник и Упутство морају да буду у сагласности са Статутом, на то упућује хијарархија општих правних аката, и ако нечега нема у Статуту то се не може тражити у нижим општим правним актима. Проблем Секретаријата је што не жели да види оно што је јасно написано у Статуту, па се прибегава разним еквилибристикама. Наравно, проф. др Војислав Шешељ одмах за то нуди и доказ. У једном од својих извештаја Савету безбедности Уједињених нација секретар је изнео следећу тврдњу:

„Систем правне помоћи МКСЈ сноси трошкове одбране оптуженог лошег материјалног стања и стара се да се одбрани пружи квалитетно правно заступање како би се обезбедила једнакост средстава са Тужилаштвом МКСЈ”.

Зашто је Секретаријат само у предмету против проф. др Војислава Шешеља увек спреман да се демантује. Код Секретаријата се никада не зна шта важи и шта се примењује. Само ради подсећања ваља имати у виду одлуку-писмо секретара од 8. децембра 2006. године у погледу превода и достављања материјала Тужилаштва проф. др Војиславу Шешељу. Прво је гарантовано да све буде на папиру у писаној форми и на српском језику, а након неколико месеци секретар се оградио да се његова гаранција не односи на материјале Тужилаштва, па је Претресно веће својом одлуком накнадно потврдило право проф. др Војислава Шешеља.

У наведеној реченици извештаја секретара поднетог Савету безбедности УН јасно се препознаје како тумачи члан 21(4)(д) Статута и да су у систему правне помоћи и:

- трошкови одбране оптуженог слабог имовног стања,
- да се одбрани пружи квалитетно правно заступање,
- и да је све то да би се обезбедила једнакост средстава са Тужилаштвом.

Ваља подсетити да су за све предмете пред МКСЈ обезбеђена средства за плаћање трошкова одбране, али само проф. др Војислав Шешељ нема приступ тим средствима. Разлог је исти онај као што је проф. др Војислав Шешељ био једини коме је било забрањено да се сам брани.

У свом Поднеску Секретаријат доста невешто покушава да између „доделе правног заступника” и „доделе правне помоћи” стави знак једнакости, а да при том је адвокат једина врста правне помоћи. Мада ова врста прављења нових

синонима излази из теме Захтева проф. др Војислава Шешеља мора да се примети да Секретаријат заборавља на начело равноправности које прожима цео члан 21(4) Статута. Оно што мора да забрине је свакако став Секретаријата да у оквиру гарантованих минималних права из члана 21(4) Статута реч „доделити“ значи „поклон“, а не „уживање које не може да се угрози и не сме да доведе у питање“.

Члан 21 Статута гарантује да оптужени који има средстава и жели да га брани адвокат може да изабере адвоката и личним средствима може да плаћа тог адвоката. Када би којим случајем проф. др Војислав Шешељ пожелео да на овај начин користи то право, он би опет био суочен са проблемом, јер и новчана средстава која су му блокирана на рачуну не би могао да подигне нити да употреби, пошто САД дозвољавају коришћење тих средстава само ако би проф. др Војислав Шешељ ангажовао адвоката из САД пред МКСЈ. Дакле, неко изван МКСЈ дефинише каква мора да буде воља и избор проф. др Војислава Шешеља. То Секретаријат добро зна, и између осталог, и зато инсистира да се ни једно право не призна проф. др Војиславу Шешељу, а ако већ мора да му се призна неко право, онда то може након пет година грчевите борбе проф. др Војислава Шешеља. Наравно, све је то ради интереса правде и као доказ опредељености Секретаријата да обезбеди услове за фер и правично суђење. Једноставно, Секретаријату не сме да се верује ни када цитира нека тумачења, јер је у стању да све постави, ако треба и наглавачке, само да би се додатно отежао положај проф. др Војислава Шешеља.

Без детаљнијег анализирања осталих типова тумачења које је применио Секретаријат, свакако се мора имати у виду да Секретаријат у свом Поднеску нигде не помиње тумачење које је Секретаријат тражио и добио из Уједињених нација у писму са датумом 22. мај 2007. године. Илузорно је коментарисати приказ Секретаријата у погледу тумачење у светлу међународног и националног права и преседана, јер МКСЈ не само да је *ad hoc* суд и то нелагални, у многим нормативним решењима и у самој примени права је прекршио велики број међународних стандарда. Оно што је изричито забрањено или се не примењује у англосаксонском систему примењује се у МКСЈ, а слично је и са појединим стандардима европског правног система. зато се поједина решења или преседани извлаче из корпе и представљају или стандардом, или праксом или преседаном, с тим што се увек благонаклоно примењују само она решења која су против оптуженог.

У делу Поднеска Секретаријата под насловом „Појам „услови“ не може се тумачити мимо система правне помоћи“ (параграфи 58 до 65) износе се потпуно неприхватљиви ставови и тумачења нечега што нема никаквих додирних тачака са Захтевом проф. др Војислава Шешеља. Међутим, мора да се зна да и у том делу Секретаријат је просто побркао неке ствари. Прво, све што је Секретаријат навео да се тиче услова и да је то испуњено или признато проф. др Војиславу Шешељу дошло је након 8. децембра 2006. године, а четири године је Секретаријат то упорно одбијао, истом жестином као што то чини и у овом Поднеску. Друго, није јасно одакле толика храброст Секретаријату да и данас наводи стони компјутер, ДВД или ЦД, када је дефинитивно одлучено да то више ништа не представља, не зато што то није ни тражио проф. др Војислав Шешељ, него што је Тужилаштво дужно да обелодањује материјале у складу са новом одлуком Претресног већа, а осим тога то и не подпада под услове за одбрану, већ под обелодањивање материјала Тужилаштва у складу са Статутом.

Анализом примера које је Секретаријат навео у фуснотама свог Поднеска долази се до закључка да су представљени својеврсним чупањем и истрзавањем из контекста да би се добио контекст који је потребан Секретаријату.

Интересантно је да у оквиру параграфа 60 Секретаријат у оквиру „услова“ коментарише и самозаступање:

„Штавише, оптужени који се добровољно и спремно определио за одрицање од свог права на браниоца и који користи могућност самозаступања, самим тим прихвата ограничења која такво самозаступање за собом повлачи“.

Подсетимо се да је Секретаријат у писму од 17. новембра 2006. године за нека ограничења самозаступања тврдио да су могућа због чињенице да је проф. др Војислав Шешељ у притвору, а сада да је проф. др Војислав Шешељ пристао на ограничења самозаступања, јер неће браниоца. Готово да вапи за браниоцем Секретаријат. Имаш браниоца дајем паре, немаш браниоца не дам паре. Дакле, Секретаријат у Поднеску потврђује тезу из Захтева проф. др Војислава Шешеља. Важно је да постоји бранилац, а било би пожељно да и оптужени постоји.

Када се буде разматрао овај Поднесак Секретаријата било би добро да се има у виду:

- да је проф. др Војислав Шешељ добровољно дошао у Хаг 24. фебруара 2003. године,

- да се сам брани уз помоћ лица чланова Стручног тима који му помажу у припреми одбране,

- да је четири године водио борбу да му се призна право да се сам брани,

- да му није прихваћен Стручни тим и да су му правни саветници регистровани тек у децембру 2006. године,

- да је Стручни тим помагао и омогућио да проф. др Војислав Шешељ поднесе више од 300 поднесака и захтева и да је значајно допринео у квалитету одбране,

- да је био под забранама комуникације и забрани пријема посета,

- да му је одбијен захтев за пуштање на слободу до почетка суђења,

- да су му одбијена и два захтева којима је тражио да му суђење што пре почне како се не би кршило право на експедитивно суђење,

- да су му блокирана новчана средства у банци у САД и да не може да измири дугове које има према члановима Стручног тима који му помажу у припреми одбране,

- да су му чланови Стручног тима два пута саопштили да више неће да раде ако им се не плати, јер губе стрпљење, до сада су се трудили да раде најсавесније и најтемељитије, да је стрпљењу дошао крај, јер не могу цели живот да проведу у том послу без пара,

- да је оптужницом обухваћена територија три (сада) државе и велики број локалитета, да је оптужница четири пута мењана, исправљана, скраћивана и да је било покушаја спајања суђења и неуспели покушај насилног отварања претреса,

- да и данас није у потпуности обелодањен материјал Тужилаштва.

Да ли постоји макар нешто што би се могло навести да је урађено у интересу правде и за обезбеђење фер и правичног суђења? Како проф. др Војислав Шешељ у петој години притвора може да оствари своје право на самозаступање, а да оно не буде пука форма без садржине? Зашто се само њему не признаје тим одбране? Зар може да добије подршку намера Секретаријата да ускраћивањем средстава Уједињених нација која су намењена за финансирање одбрана само у предмету против проф. др Војислава Шешеља се онемогући самозаступање.

У делу Поднеска Секретаријата под насловом „Једнакост средстава не значи једнакост ресурса“ (параграфи 66 до 70) износе се потпуно неприхватљиви ставови и за Секретаријат потпуно ново тумачење појма „средстава“ које одудара од до сада изнетих ставова Секретаријата. Подсетимо се да је до сада „средства“ из

члана 21(4)(д) Статута Секретаријат тумачио као додељеног браниоца по службеној дужности, па је одбијао захтеве проф. др Војислава Шешеља тврдњом да нема права на средстава, јер није тражио браниоца по службеној дужности.

Сада се у Поднеску Срекретаријата потенцира да се проф. др Војислав Шешељ одрекао права на потпуну одбрану од стране професионалног браниоца и да је просто тиме изгубио право на једнакост средстава. Произилази да којим случајем проф. др Војислав Шешељ има браниоца кога плаћа МКСЈ он не би био у неповољном положају када износи своју аргументацију у односу на Тужилаштво, али пошто се сам брани онда је он у институционализованом стању неповољног положаја за које Секретаријат тврди да је нормално стање и да то произилази из члана 21(4)(д) Статута. Вероватно се није могао пронаћи већи доказ за кршење процесних права проф. др Војислава Шешеља.

Секретаријат браниоца мистификује само због презумпције да је правно квалификовано лице, а са том презумпцијом (браниоцем) Секретаријат лако завршава посао. Вероватно је то тако зато што су браниоци под сталном контролом Секретаријата, а илустративни пример за то је члан 17. Професионалног кодекса бранилаца који поступају пред Међународним судом да се бранилац не сме консултовати са клијентом који је привремено пуштен на слободу или се налази на слободи у месту боравка клијента, осим изузетно у присуству независног лица, ако је клијент болестан или је због других фактора ограничен у кретању. Дакле, бранилац и клијент могу да имају привилеговану комуникацију само у Притворској јединици где се све снима. Вероватно је зато бранилац кога додељује Секретаријат истовремено и новчано средство?

Ако се процесна једнакост стана у поступку тумачи као „једнакост разумних могућности да се изнесе аргументација” и да ни једна страна не сме бити у неповољном положају, онда стварно није јасно како Секретаријат није успео да примети очигледну не само несразмеру, него општепознату чињеницу да Тужилаштво на располагању има „све и свашта”, а проф. др Војислав Шешељ „ништа”. Дакле, ако се посматрају положаји и разумне могућности лако ће се утврдити екстремно неповољан положај проф. др Војислава Шешеља.

Он је у притвору пет година, са бројним забранама, те право да се сам брани при слабом имовном стању онемогућава одбрану. Тужилаштво је на слободи, нема никакве забране и не постоје ограничења у погледу, не само новчаних средстава,

нега и других послова којима се припрема аргументација за оптужбу. Мора да се наведе да су чак и државе принуђене да сарађују са Тужилаштвом.

Када проф. др Војислав Шешељ саопшти да уколико се не накнаде трошкови његове одбране у претпретресној фази (траје пет година) и не одреде средства за фазе у току претреса, да суђење не може бити фер и правично, јер неповољни положај оптуженог који се сам брани и који је у притвору само мултипликује ограничења до нивоа да не постоји могућност да изнесе своју аргументацију. Како проф. др Војислав Шешељ да дође до своје аргументације? Ако би аргументацију обезбеђивао само у ћелији Притворске јединице, онда није јасно како да оствари контакт са потенцијалним сведоцима одбране? Како да натера некога да дође у Хаг? Како да плати визу, путне трошкове и да обезбеди дозволу за пријем посете, када су му посете пет година забрањиване? Кога проф. др Војислав Шешељ да овласти да у његово име прикупља документацију и обави разговоре са потенцијалним сведоцима, када није у могућности да плати и накнади елементарне трошкове? Како, када и оно што има на рачуну је блокирано у САД? Како да примора чланове Стручног тима да и даље раде по његовим налозима када им је дужан већ пет година, а њихово ангажовање је скопчано и са трошковима и са обезбеђењем личне егзистенције?

Проф. др Војислав Шешељ је више пута истакао да уколико се не одобре и не накнаде трошкови његове одбране да ће он и даље да се сам брани без помоћи других лица и да неће ни тражити помоћ других лица, јер није у стању да им накнади трошкове, али онда нека Претресно веће размишља да ли суђење може бити фер и правично.

Самозаступање може да произведе нека ограничења, али њихов узрок је притвор оптуженог, као чињенице која не дозвољава оптуженом да обавља неке послове на терену, те услед тога још више долази до изражаја потреба да оптужени има свој тим који ће да му помаже. Дакле, јасно је зашто Секретаријат никако не доставља податке колики су трошкови Тужилаштва у предмету против проф. др Војислава Шешеља и колико су примили на име ангажовања у предмету против проф. др Војислава Шешеља на силу наметнути браниоци Лазаревић, Ван дер Спул, Хупер и Ошија. Јасно је и зашто нису достављени подаци о трошковима одбрана у другим предметима. Међутим, најлицемерније звучи реченица из Поднеска Секретаријата да су сви ти подаци транспарентни и да су објављени на

сајту МКСЈ. Како то да провери проф. др Војислав Шешељ када Секретаријат зна да он не користи компјутер и ако је то баш толико транспарентно зашто се макар у фусноти нису саопштили подаци, с обзиром да у фуснотама Секретаријат зна често да прикаже детаљне податке? Зашто се ови подаци толико скривају, па чак и од пореских обвезника који преко Уједињених нација финансирају МКСЈ? Секретаријат инсистира на транспарентности Смерница и то стварно не заслужује одговор, јер произилази да на питање „колико је осуђен неки н.н.“ Секретаријат одговара „Зашто питате. Одговорили смо Вам. На интернет страници се налази текст кривичног закона, па можете закључити“.

Наравно, Секретаријат сматра да посебну тежину изазива наводно чињеница да одлуке Секретаријата контролишу интерни и спољни ревизори УН, и да проф. др Војислав Шешељ може бити спокојан, да не треба да пита, да не треба да тражи податке и да не треба да се љути што му нису достављени или макар саопштени подаци, пошто је све под будним оком Уједињених нација, те не треба ни да се интересује. Значи, проф. др Војислав Шешељ и Претресно веће могу само да закључе на основу Смерница које су транспарентне?

Секретаријат убеђује Претресно веће и проф. др Војислава Шешеља да једнакост оружја не значи једнакост новчаних средстава Тужилаштва и одбране. То проф. др Војислав Шешељ никада није ни тражио, али је тражио податке да би се видело колико пута има више Тужилаштво од проф. др Војислава Шешеља. С обзиром да проф. др Војислав Шешељ нема ни један евро на располагању за своју одбрану, онда је упоређивање са Тужилаштом немогуће. Зашто је немогуће? Немогуће је зато што увек када нула средстава помножите са неким бројем увек добијете нулу. Дакле, ако је Тужилаштво у предмету против проф. др Војислава Шешеља потрошило макар и један евро, оно је у невероватној предности у односу на проф. др Војислава Шешеља, јер је могло да припреми „оружје“, а проф. др Војислав Шешељ у притвору чека претрес „без оружја“. Према ставовима из Поднеска Секретријата то је интерес правде и гаранција фер и правичног суђења. О презумпцији невиности не вреди ни трошити речи?

Дакле, добровољним доласком у Хаг проф. др Војислав Шешељ је себе казнио: лишио се слободе, пет година је притвору, не може да припрема своју одбрану, не дозвољава му се да комуницира, али му се забрањује и да користи помоћ других лица. Неко може да му помаже у припреми одбране и две године, без било какве

накнаде, али да неко пет година прави трошкове и доведе у питање своју егзистенцију је ситуација када се и та врста помоћи ускраћује, јер не постоје материјалне претпоставке. Секретаријат добро зна за ту ситуацију и зато рачуна да када се истроше и ти ресурси на страни одбране, проф. др Војислав Шешељ ће бити сасвим припремљен за ватрометину на претресу од које неће моћи да се одбрани. Свакако, Секретаријат сматра да су то прави интереси правде и да је то крајњи домет услова за фер и правично суђење.

У делу Поднеска Секретаријата под насловом „Самозаступање не искључује помоћ браниоца“ (параграфи 71 до 77) износи се тврдња да проф. др Војислав Шешељ једноставно жели да његове рачуне плаћа МКСЈ. Тврди се и да у тиму одбране, што је добро да Секретаријат признаје постојање тима одбране, има више лица која се баве уобичајеним пословима браниоца. Мада наведена фуснота 35) и не кореспондира са тврдњом Секретаријата важно је да Секретаријат признаје квалификованост лица која помажу. На тај начин се признаје да проф. др Војислав Шешељ има квалитетан тим одбране. То значи да се проф. др Војислав Шешељ адекватно припремио за своју одбрану и да је одабрао она лица која му најбоље могу помоћи. Вероватно се због тога и не одобравају средства за одбрану да би се тај тим на неки начин распао и проф. др Војислав Шешељ остао без квалитетне помоћи.

Наравно, опет Секретаријат користи прилику да укаже не наопходност да и та лица прођу кроз систем правне помоћи Секретаријата да би се издвајала средства за правне саветнике. Мора да се констатује да се одмах назире и нелогичност у том ставу Секретаријата.

Наиме, Секретаријат инсистира на овоме да самозаступање не искључује помоћ браниоца, само зато што мора да оправда постојање бранилаца у приправности. Практично од 9. маја 2003. године, па све до 8. децембра 2006. године проф. др Војислав Шешељ је имао право да се сам брани, али је истовремено постојао и бранилац у приправности. Наравно, тог браниоца у приправности проф. др Војислав Шешељ није ни желео да чује, нити да види, и стално је инсистирао да се он уклони из предмета. Жалбена већа су два пута донела одлуке да је то било незаконито, а Секретаријат и даље инсистира управо на том решењу. Дакле, Секретаријат не поштује одлуке Жалбених већа.

Друга, тешка нелогичност се огледа у томе што би предмет против проф. др

Војислава Шешеља био јединствен по томе што само у том предмету би постојала практично два браниоца, или бранилац и кобранилац, с тим што је кобраниоца поставио Секретаријат. Да се не би компликовала ова ситуација која је неодржива, ваља имати у виду да бранилац одређује свој тим одбране у консултацији са оптуженим. Тако састављени тим одбране Секретаријат само евидентира. Дакле, Секретаријат не одлучује него прима к знању и евидентира. Ваља подсетити да се проф. др Војислав Шешељ сам брани, да је оптужени у притвору, да је у процесном смислу бранилац и да је он одредио састав свог тима одбране. Ако Секретаријат има потребе нешто да евидентира, а већ је то завршио 21. децембра 2006. године, онда једино може да евидентира проф. др Војислава Шешеља као браниоца и да евидентира његове правне саветнике као чланове његовог тима одбране.

Не зна се зашто би проф. др Војислав Шешељ у свом тиму одбране морао да има браниоца, када је јасно још од 25. фебруара 2003. године да он инсистира на ексклузивитету да се само он појављује као бранилац у свом предмету.

Није јасно у ставовима Секретаријата да ли проф. др Војислав Шешељ има право да се његова одбрана финансира средствима Уједињених нација или Секретаријат износећи анализу учи проф. др Војислава Шешеља под којим неким новим условима могу да се користе средства Уједињених нација?

Поводом тврдње да самозаступање не искључује могућност постојања и браниоца и да је могуће да се уреде односи у том тиму одбране, довољно је навести да у МКСЈ постоје горка искуства појединих оптужених који су пали у руке браниоцима. Довољно је навести само предмете Видоја Благојевића или Момчила Крајишника па да се покрене асоцијација да оптуженом не вреди ни што се противи и отказује пуномоћје браниоцу. Ако се једном уђе у „систем правне помоћи који нуди Секретаријат“ онда ни оптужени који се сам брани, нити његов тим одбране, не морају бити у судници, јер ће увек наставак претреса бити законит, а које су склоности Тужилаштва и Секретаријата проф. др Војислав Шешељ је добро упамтио, али и јавност то исто добро зна.

Проф. др Војислав Шешељ инсистира на свом праву да се сам брани, а да му помажу лица која је он одредио, Секретаријат евидентирао, уз накнаду трошкова одбране према Захтеву.

У делу Поднеска Секретаријата под насловом „Основни услови морају бити испуњени“ (параграфи 78 до 91) износи се ставове поводом услова које је проф. др

Војислав Шешељ испунио. У параграфу 78 Секретаријат наводи:

„оптужени (проф. др Војислав Шешељ) треба да достави имена и податке о квалификацијама лица која жели да ангажује и на то се примењују стандардне провере и услови система правне помоћи”.

Све то је проф. др Војислав Шешељ више пута урадио.

1. Доставио је изјаву у којој је потпуно приказао имовно стање, односно да не располаже средствима за плаћање своје одбране. Све то је проверено и Секретаријат располаже могућностима да до детаља провери све. То је Секретаријат завршио.

2. Доставио је имена и податке о квалификацијама за правне саветнике који су у његовом тиму одбране (један адвокат и два дипломирана правника) и кејс менаџера (дипломирани политиколог са знањем енглеског језика).

3. Доставио је обрачун досадашњих трошкова претпретресне фазе поступка и тражио да се одреде месечни износи по фазама за период трајања претреса.

4. Доставио је обрачун трошкова, али Секретаријат није хтео ни да узме у разматрање, те ако је као услов надзор изостао за то не сноси кривицу проф. др Војислав Шешељ.

Секретаријат наводи да проф. др Војислав Шешељ уз изјаву о имовном стању није доставио образац да тражи доделу браниоца. То значи да Секретаријат од проф. др Војислава Шешеља, као оптуженог који се сам брани, захтева да он (проф. др Војислав Шешељ) у том обрасцу од Секретаријата тражи да му додели за браниоца проф. др Војислава Шешеља (себе, као оптуженог који се сам брани). Мада је то бесмислено, али ако је услов, ево и овом Репликом проф. др Војислав Шешељ тражи да буде свој бранилац, ако то није јасно у петој години притвора.

Поред осталих бесмислица посебну пажњу заслужује оно што је наведено у параграфу 87 Поднеска Секретаријата. Не зна се како то проф. др Војислав Шешељ може да ажурира своју изјаву о имовном стању, када и ону прву из новембра 2003. године Секретаријат није решио, а посебно чуђење изазива тврдња да проф. др Војислав Шешељ треба да „омогући” секретару Суда да провери имовно стање проф. др Војислава Шешеља. Неверовано, Секретаријат се понаша као да је проф. др Војислав Шешељ у Батајници код Београда, са женом и децом, и треба да отвори врата стана када наиђе секретар Суда да би проверио, па то „омогући” секретару Суда значи да му отвори врата и прими га на разговор уз кафицу. Није

ваљда да Секретаријат не зна оно што сви одавно знају. Проф. др Војислав Шешељ је пет година у притвору у притворској јединици у Шевенингену и од њега најмање зависи да ли ће на вратима ћелије да се појави секретар Суда. Ако је то стварно неопходно за Секретаријат и овом Репликом проф. др Војислав Шешељ изјављује да „омогућава“ секретару Суда да провери имовно стање проф. др Војислава Шешеља и да се не противи да проверу изврши преко других и „трећих страна“ и да никада није био сметња Секретаријату. Не зна се како би проф. др Војислав Шешељ у притвору могао да буде сметња Секретаријату? Ако је толика моћ проф. др Војислава Шешеља како то представља Секретаријат, онда је сасвим сигурно да проф. др Војислав Шешељ не би био у ћелији ни један минут.

Што се тиче квалификација правних саветника и чињенице да их је секретар Суда признао да су правни саветници проф. др Војислава Шешеља, Секретаријат наводи да проф. др Војислав Шешељ „обмањује“ Претресно веће (параграф 88). Проф. др Војислав Шешељ није ништа изнео што би било обмањујуће. О томе је изнео довољно разлога у овој Реплици, па је чак и цитирао наводе Секретаријата из одлука-писама од 7. децембра 2006. године, 19. децембра 2006. године и изјава правних саветника од 21. децембра 2006. године. Секретаријат, рецимо у одлуци-писму од 7. децембра 2006. године наводи да се ради о „званичним правним саветницима“. Дакле, у питању су лица која су чланови тима одбране проф. др Војислава Шешеља. Колико је познато у МКСЈ не постоји категорија „незваничних правних саветника“, а привилеговане комуникације се дају само члановима тима одбране, а не лицима која немају тај статус. Довољно је навести да је проф. др Војислав Шешељ више пута тражио да му се одобри да прими у посету чланове свог Стручног тима који му помажу у припреми одбране и да су сви захтеви одбијани, јер нису правни саветници који су евидентирани код Секретаријата. У децембру 2006. године одобрена је посета, али су наведена лица пре посете морала да потпишу изјаве чиме су постали „званични правни саветници“ проф. др Војислава Шешеља који се сам брани. Тада је Секретаријату предата документација о квалификацијама и неосуђиваности. У својству „званичних правних саветника“ проф. др Војислава Шешеља који се сам брани и који је шеф свог тима одбране ова лица су посетила проф. др Војислава Шешеља два пута у 2007. години о трошку МКСЈ, као што се плаћа и другим тимовима одбране.

Дакле, тим одбране проф. др Војислава Шешеља је образован и регистрован, јер

да није тако како би његови правни саветници могли да изнесу документацију из Притворске јединице? Поверљивост комуникација и обавеза поштовања поверљивости информација и докумената везаних за предмет су обавезе које су добровољно прихватили правни саветници, а са тим се обавезују само чланови тима одбране, јер нико други изван тима одбране и не би смео да има у поседу документацију из предмета.

Дакле, ништа и никога није „обмануо“ проф. др Војислав Шешељ.

У делу Поднеска Секретаријата под насловом „Закључак“ (параграфи 92 до 98) износи се предлог Секретаријата да се Захтев одбаци, али и нуде неке могућности под којим условима је могуће коришћење средстава Уједињених нација за финансирање одбране проф. др Војислава Шешеља. То Секретаријат образлаже својим ставовима о систему правне помоћи.

Проф. др Војислав Шешељ сматра да Претресно веће неће замерити што ће са неколико речи да реплицира и на Одговор Тужилаштва, јер би веровано било нерационално да доставља још једну Реплику, тим пре што између ставова Секретаријата и Тужилаштва готово и да нема разлике. Секретаријат и Тужилаштво потенцирају да се нико из Стручног тима који помаже проф. др Војиславу Шешељу није повукао, а то се вероватно наводи зато што нико и не приговара зато што ради без накнаде. Наравно, ово нису тачне тврдње Секретаријата и Тужилаштва, али с обзиром да Тужилаштво у свом Одговору у параграфу 20, чак и наводи фусноту 22) онда је потребно да се одговори.

Два пута су чланови Стручног тима који помажу проф. др Војиславу Шешељу у припреми одбране запретили да ће прекинути са активностима уколико им се не исплати оно што им се дугује за петогодишње ангажовање. Стрпљење је на граници издржљивости. Довољно је навести да постоје велики трошкови канцеларијског материјала, обезбеђења литературе, превоза, комуникација, превода, штампања, али и трошкови рада чланова Стручног тима. Ангажовање је максимално јер су и оптужбе широке по локацијама у три државе, према местима, према потенцијалним сведоцима и према документацији која мора да се обезбеди. Услед тог ангажовања велики број чланова Стручног тима и није могао да се бави другим послом, а за овај који је обављен ништа нису добили. Зато су чланови Стручног тима више пута упозоравали проф. др Војислава Шешеља да једноставно морају да обуставе ангажовање у Стручном тиму, јер се дуговања проф. др

Војислава Шешеља према њима повећавају, а до сада нису исплаћени ни елементарни трошкови.

Проф. др Војислав Шешељ на овај начин оспорава тврдње Тужилаштва и Секретаријата, али користи прилику да укаже и на једну некоординирану активност Тужилаштва. Тужилаштво у параграфу 20 свог Одговора наводи фусноту 22) која гласи:

„(чињеница да браниоци нису наговестили да желе да се повуку важан је показатељ да право оптуженог на правично суђење није угрожено)“.

Тужилаштво је ово навело као доказ да „проф. др Војислав Шешељ није показао да не може да састави тим (одбране) без средстава Међународног суда“.

Дакле, Тужилаштво правне саветнике проф. др Војислава Шешеља и све чланове Стручног тима третира „браниоцима“ и да је у ствари пред Претресним већем само питање да ли је лоше имовно стање проф. др Војислава Шешеља.

III Закључак

Проф. др Војислав Шешељ тражи да Претресно веће III усвоји Захтев проф. др Војислава Шешеља од 14. јуна 2007. године.

Број речи: 8.853

Проф. др Војислав Шешељ

(Урадио члан Стручног тима Зоран Красић)